

Balassa Bálint sírjánál, az 1985-ik év karácsonyán

Egy ideje már itt állunk a mives vaskerítés
előtt, turisták, idetévedtek, otthontalanok.

Tél-ihlető hó hull, a kápolna tornyán
köd gubbaszt, s csak sejteni vélem:

az ott távol az Alacsony-Tátra.

A paplak felől végre hatalmas kulcs érkezik,
mögötte kendőbe bugyolált, szótalán néni.

Akik belépünk, most mind egyedül vagyunk.

Megilletődött, feszületléptékű magány.

Tömjénillat, csontig hatoló hideg,
madár suhanása minden mozdulat.

Előbb az oltár, aztán a sírfelirat,
szinte hallom, a karcsú oszlopok izülete
mint ropog. A festett ablakokból behulló
reggeli fény szétmállik a szentképeken.

Mintha a füles sapkába zárt gyermeki csend
visszhangozna. Tornyok tűszúrása, befagyott
tavak ezüst je, szívemig érő végtelen hó-ölelés.

Mintha régi karácsonyok tisztító fényessége.

Harangoznak. Katartikus rosszkedv fog el -
bár fölösleges, mégis az órára nézek.

Alig két óra innen a magyar határ...

“Indulj, ha van hová menned.”